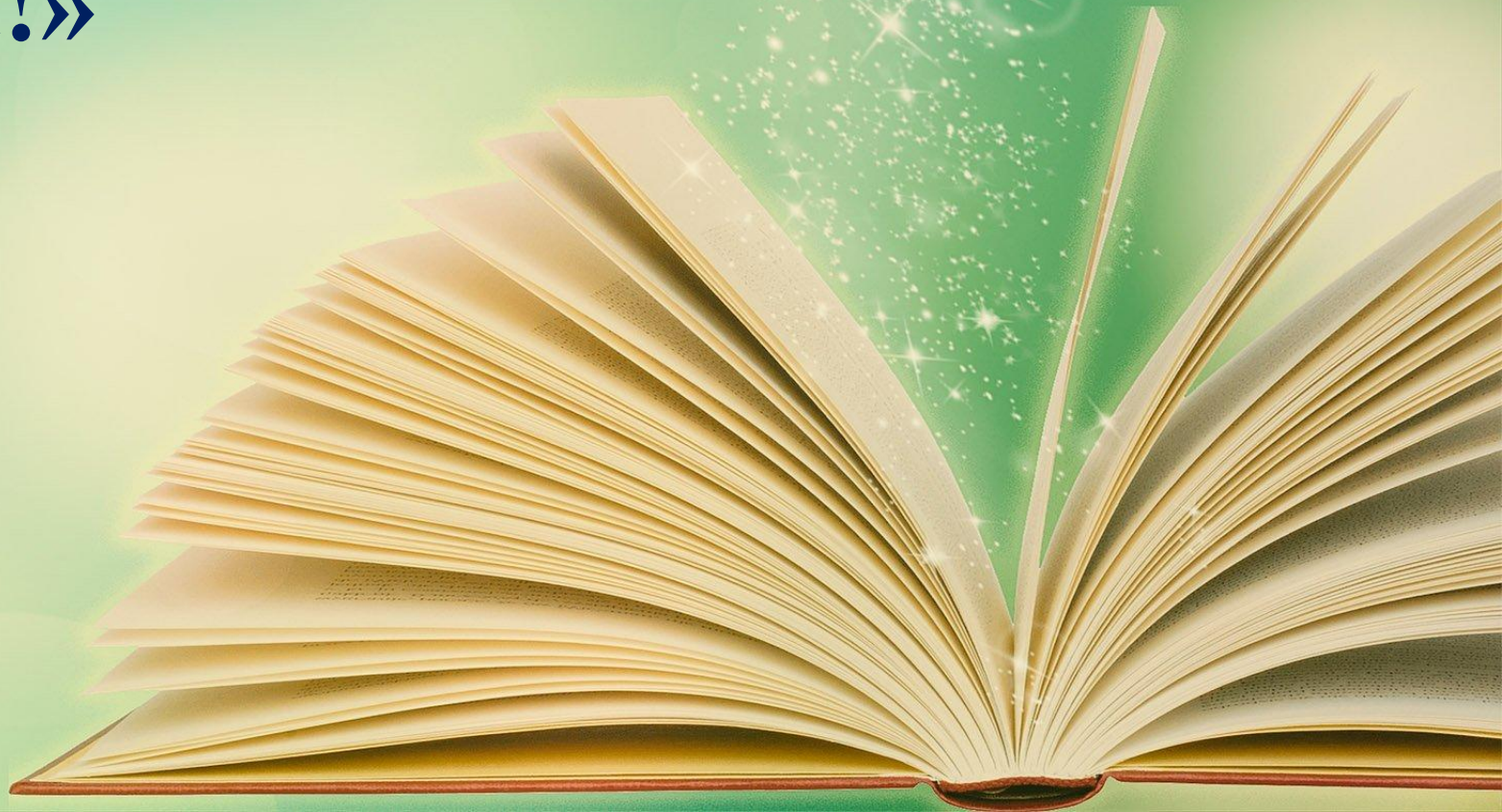
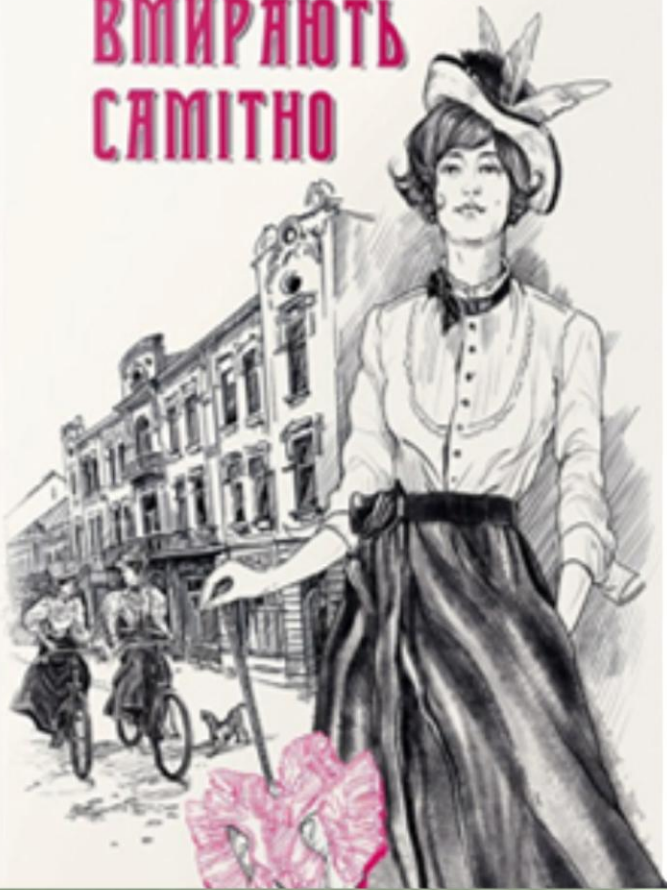

**Бібліографічна
закладка:
«Увага! Нова, цікава
книга!»**

Дмитро Безверхній

ПОРЯДНІ ПАНІ ВМИРАЮТЬ САМІТНО

Порядні пані вмирають самотно [Текст] : хатні справи Софії Павлівни Нрієвської : (збірка ретро-детективних оповідань) / Дмитро Безверхній. - Київ : Темпора, 2022. - 266, [2] с. : іл. - Книга з дарчим написом авт.

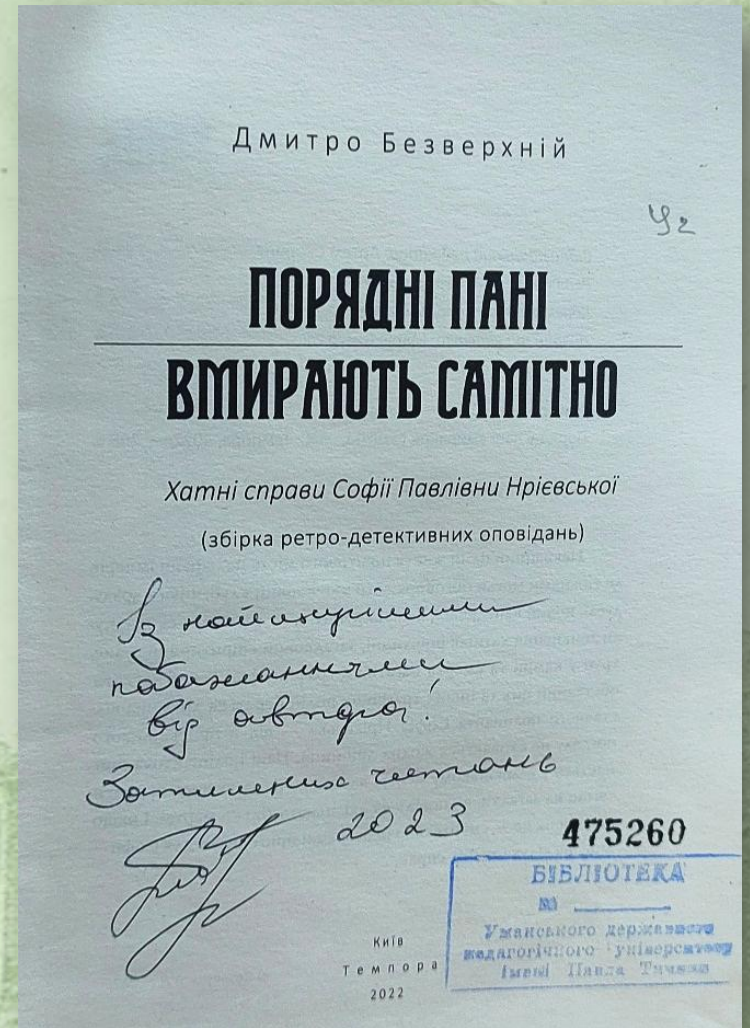

В мене є два бажання — це перемога і щоб вийшла книжка. Книжка вже вийшла та, яку я хотів. Залишається перемога. А решта все абсолютно можна втілити, аби було спокійно і переможно навколо !

Дмитро Безверхній - сучасний український автор з Умані, за фахом - вчитель історії. Ще з дитинства майбутній письменник мріяв стати археологом та писати книжки, любов до історії та письменства подарувала читачам декілька історичних детективів.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини придбав книгу, в якій автор залишив побажання нашим користувачам

Назва збірки – **«Порядні пані вмирають самотно»** – це, по правді кажучи, натуральний клікбейт; яскраве, дещо іронічне твердження, що, безумовно, хитро вабить до книжки. Але ця назва, на відміну від клікбейтних заголовків новин, варта, радше навпаки, схвалення. Оскар Вайлд писав: «Назви – то ж усе! Людину, яка називає лопату лопатою треба змусити нею працювати – тільки на це вона й здатна». З цього погляду, **«Порядні пані вмирають самотно»** – чудова назва для детективної збірки. Форма ця не дає спокою, і якийсь час ти на кожній сторінці намагаєшся вловити щось таке у змісті, що виправдовувало, пояснювало чи бодай спростовувало її.

Збірка складається із чотирьох історій:

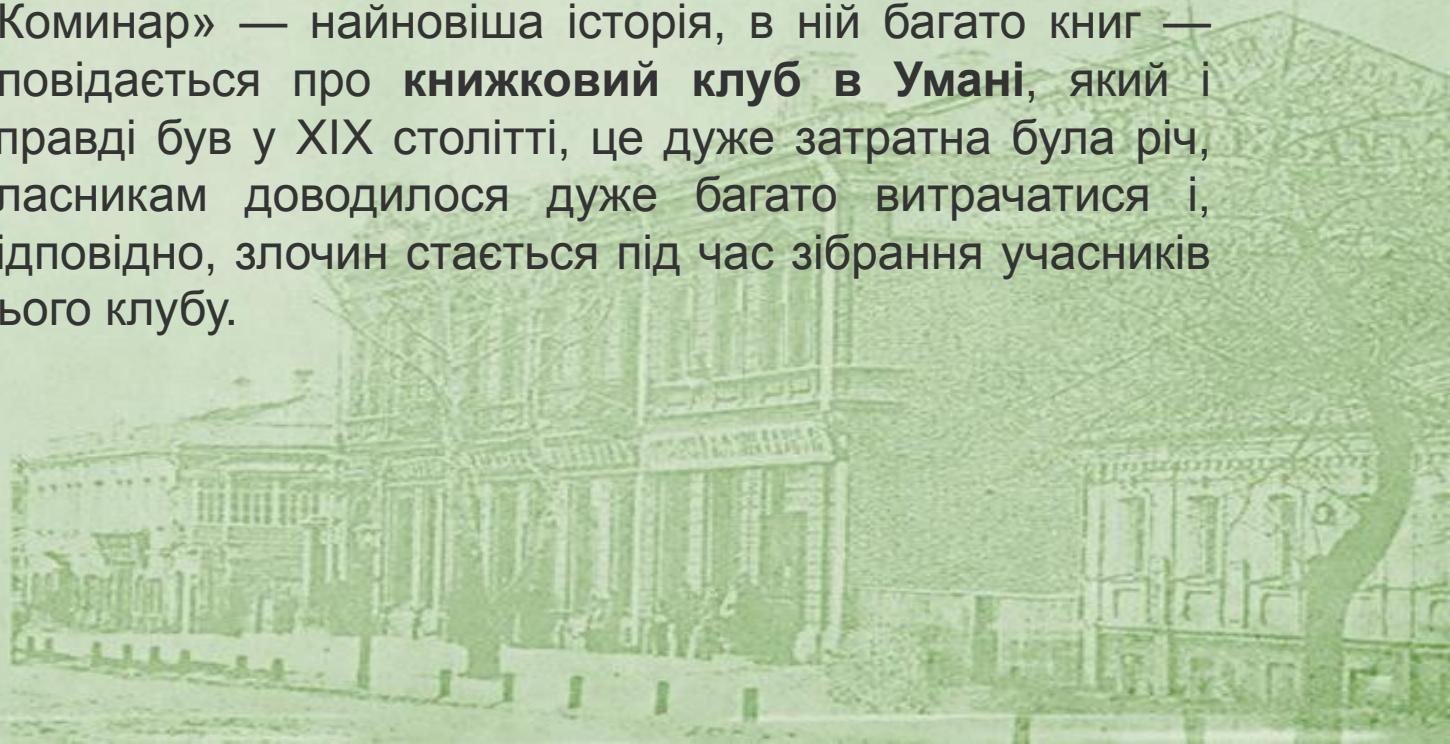

- Перша — «Дружина молочника»
- Друга — «Срібне люстерко, або Пані Ен ніколи не спізнюється на чаювання»
- Третя – «Гра в потойбіччя»
- Четверта – «Коминар»

В двох історіях збірки події відбуваються в Києві і у двох — в **Умані**. Можна сказати, що це роман в оповіданнях, бо деякі сюжетні лінії перетікають із однієї історії в іншу і логічно між собою зв'язані, — робить екскурс в свою майбутню збірку **Дмитро Безверхній**. — «Дружина молочника» — це завжди найулюбленіша історія, тому що вона подарувала мені вихід далі і далі в літературний світ. Але всі історії витримали час. «Коминар» — найновіша історія, в ній багато книг — оповідається про **книжковий клуб в Умані**, який і справді був у XIX столітті, це дуже затратна була річ, власникам доводилося дуже багато витратитися і, відповідно, злочин стається під час зібрання учасників цього клубу.

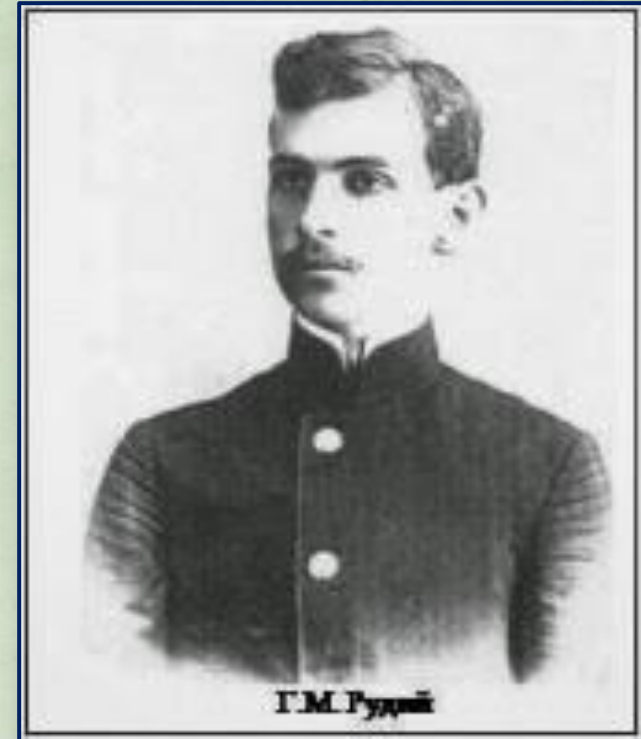
«Добра, ласкава Умань...»

Головна змістова відмінність детективів Дмитра Безверхнього: європейський характер української провінції XIX ст. Попри шarm Софії Нрієвської, головна героїня «Порядних пань...» – усе-таки Умань, «добра, ласкава Умань», як писав про неї Василь Симоненко. Але Дмитро Безверхній присвятив Умані значно більше уваги й рядків, і до того ж – доволі майстерно, так що історичне тло подекуди виглядає цікавішим навіть за динамічний сюжет твору..

Автор дуже органічно вплітає в сюжет різні історичні факти про місто. Одним із найцікавіших є, приміром, такий, що **Умань** мала свого **видатного сищика** – це начальник розшукового відділення Київської міської поліції **Георгій Рудий**. Він згадується у контексті поліцейської кар'єри Тиміша Нрієвського, чоловіка головної героїні. Але важливо не це, а те, що зацікавленого читача ця згадка в детективі може вивести на окрему статтю (<http://www.lukomor.mosk.mksat.net/index.php/lukomor/article/view/164>) Дмитра Безверхнього про пана Рудого – одного з найвидатніших українських слідчих часів російського імперського режиму, зачинателя дактилоскопічних досліджень, поліцейного собаківництва, слідчої валізки та розшукової справи. І це знову про Умань, у цій разі – видатну талантами.

Дякую за увагу!

